

זה לשון הגאון הרב שלמה וולבה זצ"ל בספר "עלי שור" חלק א',
שער א', פרק י': אם נרצה לדעת, שמחה של תורה מהי – הבה נשאלה
את רבנו יהודה הלוי ז"ל. ממנו נלמד, כיצד לשמוח בימי החג:

"כללו של דבר, כי תורתנו נחלקת בין היראה והאהבה והשמחה,
תתקרב אל אלקיך בכל אחת מאלה, ואין כניעתך בימי התענית יותר

קרובה אל האלקים משמחתך בימי השבתות והמועדים, כשתהיה שמחתך בכוונה ולב שלם. וכמו שהתחנונים צריכים מחשבה וכוונה, כן השמחה במצותו ובתורתו צריכים מחשבה וכוונה, שתשמח במצוה עצמה מאהבתך המצוה בה, ותכיר, מה שהטיב לך בה, וכאילו אתה בא באכסניתו, קרוא אל שלחנו וטובו, ותודה על זה במצפון ובגלוי. ואם תעבר בך השמחה אל הנגון והרקוד – היא עבודה ודבקה בענין האלקי! (כוזרי ב', נ').

להבין דברים אלה בכל עומק משמעותם – זהו תוכנה של שמחת המועדים. שפתיים ישק רבנו יהודה הלוי בעד דברים נלהבים ונשגבים אלה: היראה בפני פחד הדר גאון אלקינו, אהבת צלם-האלקים אל אביו שבשמים, שמחת המצווה במצות מלכו – זוהי כל התורה כולה! בשמחה באה ההתקרבות לידי ביטוי גלוי. ודאות הלב באמונתו מתגלה בשמחה. הנגון והרקוד – עבודה הם, בחינות של דבקות באלקי ישראל!

כמה רחוק מושג זה של שמחה, רקוד ונגון מהבילוי הפשוט והריק אשר מכנים אותו היום בשם "שמחה"! וכמה עלינו להזהר לבל נתפס בריקנות זאת בימי השמחה, בשמחת-תורה ובשבועות בזמני השמחה במקומות התורה! לו זכינו – אמונה וחזוק היינו שואבים מרקודי בני הישיבה. הרגשה חזקה של קרבת ה' היתה מתעוררת תוך שירה ומחול, שאיפה לרוחניות ולטהרת הלב היתה נוצרת באותה שעה, והיא היתה עומדת לנו בעבודתנו זמן ממושך... כזאת היא צורת "שמחה" במקום תורה!

מה נואלו הנערים המחכים ל"שמחה" כאילו הוא זמן של פורקן ובידור! אש זרה של רומנטיקה חפשית וערטילאות ריקה הם מכניסים להיכל ה', צלילי הריקנות הם מחליפים בשמחה של אמת והדרת קודש! אל "שמחה" יש להתכונן בדיוק כמו אל עבודה גדולה, והיא טעונה כוונה ומחשבה בדיוק כמו תפלה וצום. ע"כ מספר "עלי שור".

לצערינו הרב יש הרבה אנשים שלא יודעים את ההבדל בין שמחה להוללות. מי שטוען שנגינה פראית ורועשת עושה יותר שמחה אינו יודע מה היא שמחה. כבר הזכיר הרמב"ם ז"ל את הענין הזה בהלכות יו"ט פרק ו', הלכה כ': "כשאדם אוכל ושותה ושמח ברגל לא ימשך ביין ובשחוק ובקלות ראש ויאמר שכל מי שיוסיף בזה ירבה במצות שמחה. שהשכרות והשחוק הרבה וקלות ראש אינה שמחה אלא הוללות וסכלות ולא נצטוינו על ההוללות והסכלות אלא על השמחה שיש בה עבודת יוצר הכל שנאמר וכו' וא"א לעבוד את השם לא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שכרות".

כל מי שהתחתן לפני חמש עשרה שנים ויותר יכול להעיד שבימים ההם היו שמחים יותר בחתונות, ואפילו אם הנגינה היתה פשוטה ובהגברה נמוכה, בכל זאת היתה שם שמחה גדולה. באותם ימים היה אפשר להשפיע על חילונים לחזור בתשובה מחתונה של בני תורה, מה שאין כן היום, שיתכן שאסור להזמין אותם לחתונות חרדיות מפני חילול השם. ולפי כל מה שכתבנו לעיל מובן שמה שמקלקל את השמחה היא המוסיקה הזולה שחסר בה כל תוכן רוחני, ובמקום להביא את השכינה לשם, מביאים את השטן לרקוד לפני החתן והכלה רח"ל. יש לדעת שזו הסיבה מדוע מגזימים כל כך בהגברת הנגינה היום, כי חייבים למלאות את החסרון ברוחניות עם גשמיות.

ואני מתפלא על הורים ישרים שמסכימים להזמין לחתונת בניהם אלילי נגינה ולפעמים אפילו אלילי זמר ולבזבז כסף רב שאין להם כדי למלאות את בקשת החתן והכלה וחבריהם הטועים. איך יעלה על הדעת שזוג שמתחתנים מתוך הופעה של פריקת עול וחילול השם ונגינה של פריצות יצליחו ביחד? הרי כתב רבינו החפץ חיים זצ"ל בספר אהבת חסד חלק ג' "שבעת שהחתונה מתנהג בדרך פריצות בודאי אין השכינה שורה שם ושעירים ירקדו שם ובודאי אין תכלית זיווג בניהם יעלה יפה ויהיה קטטות ומריבות ביניהם וכן זרעם לא יהיה נכון לפני ה'." ואיך יכולים החתנים לפחד כל כך מחבריהם הטיפשים

שמבקשים מהם לעשות "חתונת דיסקו" ולא לפחד מהקללה הנוראה
שכתב הצדיק הגדול הזה? ואין ספק שמי שמתחזק נגד הלחץ של
החברים לכבד את ההורים ולעשות קידוש ה' שיזכה להתברך הרבה
מן השמים.